

KAZALO

<i>Uvod dr. Wayna W. Dyerja</i>	9
<i>Uvod Dee Garnes</i>	13
1. POGLAVJE Spomini na nebesa	17
2. POGLAVJE Spomini na prejšnja življenja	43
3. POGLAVJE Spomini na izbiranje staršev	63
4. POGLAVJE Spomini na družinske reinkarnacije in zamenjave vlog	87
5. POGLAVJE Spomini na duhovne povezave z našim virom	105
6. POGLAVJE Mistična in prekognitivna modrost	125
7. POGLAVJE Nevidni prijatelji in obiski iz duhovnega sveta	145
8. POGLAVJE Zgodbe o angelih	169
<i>Epilog</i>	185
<i>O avtorjih</i>	187

DR. WAYNE W. DYER

Že vse življenje obožujem otroke, predvsem novorojenčke, dojenčke in malčke. Če je v prostoru otrok, se mi zdi, da obstaja magnetna povezava, ki pritegne mojo pozornost – preprosto moram vzpostaviti stik. Sem oče osmih otrok in nešteto ur sem preprosto zrl v oči bitja, ki je pravkar prišlo v našo družino. V teh trenutkih zasebnosti pogosto pošiljam radovedna sporočila: otroke prosim, naj mi povedo o Bogu in o tem, kakšen je brezoblični duhovni svet.

V življenju sem ogromno ur preležal na tleh in vzpostavljaj neposredni stik z novorojenci. Od nekaj me navdušuje dejstvo, da se otroci preprosto pojavijo z osebnostnimi lastnostmi. Malčke, ki se komaj začenjajo sporazumevati z besedami, rad sprašujem, česa se spomnijo o svojih izkušnjah, preden so se utelesili na Zemlji. Ta knjiga je nastala, ker se je njena soavtorica Dee Garnes zapletla v pogovor s svojim fantkom Marcusom, ki se je ravno učil sporazumevanja z besedami. (O tem radostnem pogovoru boste lahko brali v Deejinem uvodu, ki sledi mojemu.)

Odrasle iz najrazličnejših okolij sem prosil, naj razkrijejo modrost svojih najmlajših, v knjigo pa sem vključil tudi

številne svoje izkušnje, povezane s spomini mojih otrok. Ko sem prebral odgovore, ki sva jih z Dee prejela od ljudi z vsega sveta, sem bil še bolj prepričan, da življenje ni samo nekaj kratkih let, ki nam jih je namenjenih tu, na Zemlji. Naši malčki in malčice nam lahko ponudijo vpogled v nedoumljiv, neskončen, nevidni svet, ki ga lahko odkrijemo vsi. Navsezadnje niso imeli dovolj časa, da bi zares pozabili.

Od nekdanj me navdušuje pesem angleškega pesnika Williama Wordswortha z naslovom »Oda: Slutnje nesmrtnosti ob spominih na zgodnje otroštvo«. V eni od vrstic je zapisal: »Naše rojstvo je samo spanje in pozabljanje.« Kadar sem se zazrl v oči katerega od svojih novorojencev, sem pogosto razmišljal, kaj je hotel povedati pesnik. Celotna človeška izkušnja je kot sanje: spimo, sanjamo, nato pa se zbudimo in pozabimo na vse čudovite izkušnje iz sanj. Včasih pa se spomnimo drobcev tistih sanj, še posebej takoj po prebujenju. Kadar sem opazoval čudežnega novorojenca v svojem naročju, sem občutil resnico Wordsworthovih besed.

Naše rojstvo je nemara res kot spanje, otroci pa ne pozabijo vsega. Zahvaljujoč tej zamisli je nastala ta zbirka zapisov. Gre za spomine otrok, ki so jih obujali tako, kot to počnemo odrasli, kadar skušamo pojasniti nekaj, kar se je zgodilo v skrivnostnem sanjskem svetu, v katerega vstopamo vsako noč, v njem pa preživimo vsaj tretjino svojega bivanja na tem planetu.

Z Dee sva prečesala več tisoč zapisov, ki so nama jih poslali ljudje o spominih svojih malčkov na nebesa. Številne zgodbe, ki so mi jih zaupali moji lastni otroci v obdobju, ko so se učili govoriti, so se meni in moji družini zdele

enkratne. Izkazalo se je, da so precej univerzalne – nešteto ljudi je poslalo skoraj popolnoma enake zapise o tem, da so otroci poročali, kako so si izbrali starše za to popotovanje, da imajo nevidne prijatelje, ki jih vidijo samo oni, da se spominjajo prejšnjih življenj v isti družini, da obiskujejo Boga, in še bi lahko našteval.

Danes imamo ogromno knjig, polnih natančnih znanstvenih dokazov o prejšnjih življenjih ter o navzočnosti angelov med nami. Sam sem doživel izjemno prepričljivo potovanje v enega od prejšnjih življenj, svoj um pa sem poglobil, ker sem tesno povezan s številnimi najuglednejšimi učenjaki, ki so prepričljivo opisali resničnost neskončnega duhovnega sveta. Iztočnice o svetu onkraj našega sveta pa prihajajo iz ust teh otrok, ki so se nedavno pojavili na planetu, v njih pa je še vedno nekaj ostankov nebes, o katerih nedvoumno govorijo. Knjigo posvečam tem glasovom.

Wordsworth nam v »Spominih na zgodnje otroštvo« daje še eno kost za glodanje: »Duša, ki vznikne v nas, je zvezda našega življenja. Izvira od drugod in prihaja od daleč, od Boga, ki je naš dom.« Ko boste brali očarljive komentarje sveta, ki ga ne vidimo in ne zaznavamo s svojimi petimi čutili, vedite, da so ta bitjeca prepojena z nebesi, ki so naš pravi dom. Ogromno nas lahko naučijo.

DEE GARNES

Z dr. Waynom Dyerjem sva že vrsto let odlična prijatelja. Najprej sva bila sosedka, potem je postal moja stranka na masažah, nato pa sem začela delati zanj kot pomočnica. Od rojstva mojega sina Marcusa me Wayne spodbuja, naj ga sprašujem, ali se spomni Boga in tega, kakšna so nebesa. Na podlagi tega nasveta je vzknila ta knjiga.

Marcus je bil star osemnajst mesecev, jaz pa sem bila noseča z drugim otrokom, Shiloh. Sedeli smo za jedilno mizo, da bi večerjali, in izrekla sem svojo najljubšo molitev iz otroštva: »Hvala za ta presladki svet. Hvala za hrano, ki jo bomo zaužili. Hvala za ptice, ki pojejo. Hvala ti, Bog, za vse.«

Ko smo začeli jesti, sem ponosno strmela v osupljiv mali čudež ob sebi, ki je navdušeno opletal z vilicami in ponosno zažarel vsakič, ko mu je dejansko uspelo grizljaj spraviti v usta. S svojimi svetlimi kodrčki, temno zelenimi očmi in popolno kožo je kar žarel. Spomnim se, da sem položila dlan na svoj izbočeni trebuh in počutila sem se neskončno blaženo. Pojavilo se mi je nešteto vprašanj o življenjih, ki sva jih ustvarila z možem Treyem (še vedno sem osupla, da sta ti čudoviti bitji moja otroka).

Spomnim se, kako zbegana sva bila s Treyem nekaj mesecev pred tem, ko je Marcus položil svoje drobne dlani na moj trebuh, me nežno pobožal in vzdihnil: »Dojenček! Dojenček!« Takrat še nisem vedela, da sem noseča s Shiloh; verjetno sem bila noseča komaj dan ali dva. A Marcus je v svoji neskončni modrosti začutil, da v meni začenja rasti čudež, kar je naznanil popolnoma prepričano.

Ko sem zrla v svojega fantka, me je prešinilo: *Nekako sem ustvarila tega fantka, vse njegove snovne dele ... A od kod prihaja? Kako je razvil to zavest?* Kdor je v družbi dojenčkov in otrok, se bo strinjal, da je njihova prisotnost na tem svetu neskončno skrivnostna. Brez razmišljanja sem bleknila: »Od kod si prišel?« Nisem pričakovala odgovora; Marcus je namreč poznal samo nekaj besed. Presenetilo me je, ko je izpustil vilice, dvignil pogled in roke usmeril proti nebu. Vau.

To me je spodbudilo, da sem postavila naslednje vprašanje, za katero me je navdihnil Wayne: »Kakšen je Bog?« Marcus se je zazrl naravnost v moje oči in nadvse preprosto in sproščeno odvrnil s svojim sladkim angelskim glasom: »Svetloba.«

V tistem trenutku sem doumela, da sta fantek, ki je sedel poleg mene, in drobceni otročiček v meni precej več kot samo telesci. Imela sta duši, katerih modrost je presegala tuzemski svet, česar niti približno nisem mogla razumeti. *Če bi le poslušali,* me je prešinilo, *bi nas lahko ogromno naučili.*

Zgodbo sem naslednji dan zaupala Waynu in spodbudil me je, naj jo zapišem. To sem storila, ko sem čakala na enega od zdravniških pregledov pred porodom. Wayne

je z mojim dovoljenjem objavil zgodbo na svoji facebook strani, obenem pa je povabil druge, naj opišejo svoje izkušnje. Odzivi in komentarji so se kar vsuli, in tako je nastala zamisel za to knjigo.

Moja vloga pri knjigi *Otroci se spominjajo nebes* je bilo zbiranje zgodb, ki sem jih razvrstila v poglavja. Opravilo se mi je zdelo precej zahtevno, saj je bilo na voljo več tisoč zgodb, jaz pa nisem imela pojma, kam jih uvrstiti. A ko sem jih prebirala, sem brez težav prepoznala, da so se poglavja oblikovala kar sama. Z Waynom sva se srečevala približno vsakih štirinajst dni ter se ukvarjala s posameznim poglavjem. Vsako zgodbo sva prebrala na glas; Wayne je tisto poglavje nato odnesel domov in teden ali dva meditiral o njem. Nato je napisal uvod ter predloge za posamezno poglavje.

Prebrala sem nešteto zgodb in se pogovorila s številnimi starši, ki so razkrili besede modrosti in spomine svojih najmlajših. Prebiranje zapisov v vlogi nosečnice in mame malčka je predstavljalo izjemno potovanje. Zapisi so me naučili, da – kot pravi Wayne – naj bo um odprt za vse, a nenavezan na kar koli. Spoznala sem, da angeli zares obstajajo. Namišljene prijatelje bi bolje opisali kot nevidne prijatelje. Globoko zakoreninjena modrost nemara izvira iz preteklih izkušenj, ne iz zdajšnjega življenja. Nekateri izmed nas si dejansko izberemo starše ali družinske člane. Možnosti so neskončne.

Ko pišem te besede, moj dveletni sin Marcus spi na moji desni, osemtedenska Shiloh pa na moji levi strani. V meni

odzvanjajo besede Charlesa Dickensa: »Obožujem majhne otroke. Ni nepomembno, ko ta bitja, ki so pravkar prišla od Boga, ljubijo nas.« Sem neznansko srečna in blagoslovljena, ker sem v navzočnosti teh dveh »štručk« ljubezni. Ko pomislim, da sta me izbrali za svojo mamo, sem neznansko počaščena.

Modra ženska, ki sem jo nedavno spoznala, mi je povedala: »Ko pridemo na ta svet, jokamo in vsi se smejijo. Ko odidemo z njega, se smejimo mi, drugi pa jokajo.« Dojenčki nemara jokajo, ker pogrešajo kraj, iz katerega so prišli. Če našim malčkom zgolj prisluhnemo z odprtim srcem in umom, nas lahko ogromno naučijo – nemara lahko pomagajo prihodnjim rodovom, da ne bodo pozabili, od kod so prišli. Lahko jim pomagajo ohraniti spomin na neverjetno, vznemirljivo potovanje onkraj tega sveta snovnosti.

SPOMINI NA
NEBESA

∞ Eden od mojih najljubših odlomkov iz *Tečaja čudežev* se glasi:

Spomin na Boga se pojavi, ko se um utiša. Ne more se pojaviti tam, kjer je konflikt, kajti um, ki je v vojni s samim seboj, se ne spomni svoje večne nežnosti. ... To, česar se spominjate *vi*, je del vas. ... Odmaknite se od vse te norosti in se v miru obrnite k svojim spominom na Boga, ki še vedno sije v vašem utišanem umu.

Vse zgodbe v prvem poglavju so spomini dečkov in deklic, ki na zemeljski ravni, kjer prevladuje ego, še niso toliko napredovali, da bi bil njihov um v vojni s samim seboj. Vsi ti otroci, ki se spominjajo, da so obstajali, preden so prišli sem, imajo tihe ume. Njihovi umi še niso polni dvomov, ki porajajo konflikte v zvezi s tem, kar občutijo v sebi in stvarmi, ki jim jih govori toliko odraslih, ki so pozabili na večno nežnost, ki je nekoč sijala v njihovih lastnih tihih umih.

Tihi um je tisti, ki je pripravljen govoriti resnico, ki jo človek občuti v sebi. Je um, ki še ni naučen sprejemati resničnosti, ki jo vsilijo dobronamerni odrasli ter so posledica kulturnih in religioznih naukov. Vse zgodbe v tem poglavju izvirajo iz ust malčkov, ki se očitno prepričljivo spomnijo svojega obstoja pred prihodom na ta, snovni svet, ki mu pravimo resničnost.

Tu podane izjave so izbor več tisoč komentarjev te vrste, ki sva jih prejela z Dee od staršev in sorodnikov od vsepovsod. Moj um je tih in je očitno temeljito pozabil na moje življenje pred rojstvom, obenem pa je odprt za vse. Je um, ki ne dojema v celoti zamisli o neskončnosti, vseeno pa je dovzeten za zamisel, da v neskončnem stvarstvu ni prostora za začetke in konce ... Neskončno pomeni vedno, zato nas prežema in obdaja nevidnost, ki je brez začetka in konca. Očitno nimam v mislih naše snovne oblike, temveč brezoblični prostor, ki ne more nikoli umreti in se nikoli ne rodi.

Na tej točki imajo malčki prednost. Govorijo resnico in obujajo spomine, ne da bi jih skrbelo, kaj si bodo o tem mislili drugi. Primer: ko je bila moja hčerka Serena majhna, se je v spanju pogovarjala v jeziku, ki ga ni poznal nihče v družini. Spominjala se je prejšnjih življenj, moji ženi pa je nekoč celo rekla: »Ti nisi moja prava mama. Imam pravo mamo, ki se je spominjam, ampak to nisi ti.«

Ko boste brali te zgodbe, vam priporočam, da ravnate po nasvetu indijskega učenjaka iz desetega stoletja, imenovanega Tilopa: »Imejte um, ki bo odprt za vse in ne bo navezan na nič.« V miru se posvetite spominu na Boga, ki verjetno še vedno sije v vašem lastnem tihem umu.

Eden od trenutkov, ki mi je najbolj spremenil življenje, se je zgodil, ko je bil moj najstarejši sin star osem let.

Sean je bil od nekdaj občutljiv otrok z radovednim pogledom, njegovo srce je bilo veliko kot sonce, njegov nasmeš pa je razsvetlil prostor. Imela sem ga rada in poskrbela sem za vse njegove snovne potrebe, vedno pa sem imela občutek, da nekaj manjka – vez, po kateri sem obupno hrepenela, a nisem vedela, kako jo vzpostaviti. Takrat nisem imela duhovnega ali energijskega zavedanja, da bi opredelila zadevo; preprosto sem vedela, da Sean občuti pomanjkanje te vezi. Oddolžiti sem se mu skušala tako, da sem dobro skrbela zanj in mu namenjala obilo pozornosti, vendar sem bila preveč obsedena z nadzorom in jezna. Nisem hotela biti takšna in trudila sem se, da ne bi bila, vendar se je zdelo, da ima omenjeni vzgib svojo voljo.

Nekega dne sem bila še posebej obsedena z nadzorom, in ko sem Seana tisti večer pokrila, ko je šel spat, je začel nenadzorovano hlipati. Nadvse sočutno sem ga vprašala, kaj je narobe. Odvrnil je, da hoče svojo mamo v nebesih. Vprašala sem, kaj hoče povedati s tem, pa mi je pojasnil, da preprosto hoče biti s svojo mamo v nebesih, bivanja tu pa ne prenese. V meni se je naselil strah, vseeno pa sem ga uvidevno vprašala, kaj mu je dajala mama v nebesih, česar ni dobival od mene. Odgovoril je: »Čisto ljubezen.«

Začutila sem, kako se mi je začelo mehčati srce, ko sem se zazrla v svojega sina, ki so ga pestile tolikšne bolečine. Pogrešal je nekaj, kar si je tako zelo zaslužil. To, kar mi je govoril, je bilo nedvomno resnično. Ko sem se še naprej

pogovarjala z njim, mi je pojasnil, da mu je mama v nebesih – poleg Boga – rekla, naj si me izbere za svojo zemeljsko mamo. Dodal je, da je bilo temno, ko je bil v meni.

Seana sem vprašala, ali se spominja, kakšen je videti Bog. Opisal ga je kot belo svetlobo, polno ljubezni. V tistem trenutku sem vedela, da je Sean meni, pa tudi sebi, pravkar dal darilo: fantek se je namreč spomnil, da je hotel, da bi mu mama dala »čisto ljubezen«. Vedela sem, da si me je izbral za mamo, da bi mi pomagal, da bi se naučila, kako izkusiti in izraziti čisto ljubezen, on pa se je želel naučiti, kako jo sprejemati od mene, svoje »trenutne« matere. Tistega dne se je začelo prebujenje božanske matere v meni prav tu, na Zemlji!

— ROBIN LISA HAYWOOD, Union, Kentucky

Ko je bila moja hči Sarena stara skoraj dve leti, je znala povedati že marsikaj. Zazrla se mi je v oči in mi povedala, kako vesela je, da je z menoj – kako zelo me je pogrešala, ko je čakala, da se bo vrnila na Zemljo, da bi bila z menoj, kako me je opazovala z druge strani, in kako navdušeno je čakala na čas, ko se mi bo lahko pridružila. Še vedno osupnem, kadar pomislim na to.

Sarena je bila (in je še) izjemno miroljuben ter sproščen otrok. Med odraščanjem se je le redko vznemirila, kadar pa se je to zgodilo, je jokaje govorila, da se hoče vrniti domov. Večino časa smo bili doma, zato sem jo vprašala, kaj je mislila s tem. Pojasnila je, da se hoče vrniti domov, tja, kjer je bila, preden se je v tem življenju pojavila tu. Nebesa

je pojmovala kot dom. Objela sem jo in ji povedala, da je vse v redu, in da sva tu skupaj. Je zelo prikupen in pameten otrok. Zelo počaščena sem, da sem tu z njo.

— NATASHA WESTRICH WOOD, Ballwin, Missouri

Pred približno letom dni sva se s hčerko igrali z rožnatim kvarčnim kamnom. Veselo ga je držala, potem pa je postala žalostna. Vprašala sem jo, kaj je narobe, pa je rekla: »Pogrešam Boga.« Vprašala sem jo, zakaj, pa mi je pojasnila, da se je ves čas pogovarjala z Bogom, ko je bila v zmajevi votlini (tako je poimenovala maternico). Rekla je: »Bil je čista ljubezen.« Včasih mi je povedala, da je imela krila in da je bil Bog vedno ljubeč, v njegovi družbi pa je bilo zelo prijetno.

Pojasnila sem, da je Bog še vedno z njo. Razvedrila se je, dvignila glavo in se zazrla v nebo. Nato me je pogledala in rekla: »Vem, mami. Bog je zdaj tu, z nama. Preprosto pogrešam pogovore z njim.« Odvrnila sem: »Nikar se ne ustavi ... Z Bogom se lahko pogovarjaš, kadar se želiš.«

Moja hčerka jih zdaj šteje tri in pol. Ne mine dan brez zgodbe o Bogu ali pogovora z njim. Zadeva je tako mogočna in človeka naredi ponižnega!

— CARLY JEANNE, Fallon, Nevada

Pred leti, ko so bile moje tri deklince majhne, sem mlajši dala spat ter jima rekla, naj ležita tiho ter zaspita. Molly jih je takrat štela pet, Caroline pa še ni dopolnila dveh let. Več

kot uro potem, ko sem ju dala spat, sem iz spalnice slišala hihitanje ter pogovarjanje, zato sem se odpravila tja, da bi ju oštela, ker še nista zaspali.

Ko sem se bližala spalnici, sem obstala, ko sem slišala Molly, ki je Caroline vprašala, ali se še spomni, kako je bilo, preden se je rodila. »Da,« je odvrnila Caroline. »Spomnim se, da sem izbrala mamico, očka, Liano in tebe! Videla sem vas od zgoraj! Videla sem tudi dedka in babico. Smehljala sta se! Videla sem vse!«

»O, ja,« je počasi odvrnila Molly. »Caroline, sama počasi pozabljam ...«

»Vem.«

Obe sta bili nekaj trenutkov po tem nenavadno tiho, potem pa se je Molly začela pačiti in norčevati, kar je pogosto počela, ko je skušala sestrico nasmejati in se igrati z njo.

— MAUREEN SUHADOLNIK, Springfield, Illinois

Ko je bil moj sin Casey star tri ali štiri leta, se je zdelo, da ga občasno pesti depresija. Nekega dne sem skušala ugotoviti, kaj ga je morilo. Povedal mi je, da preprosto hoče domov. Rekla sem: »Kaj hočeš reči? Saj si doma.« Rekel je, da je bil vajen živeti z Bogom in se je hotel vrniti, življenje tu pa se mu je zdelo naporno.

Ko sem ga vprašala, kako je bilo živeti z Bogom, je odvrnil, da se je takrat počutil kot doma, se vedno igral in nikoli se ni zgodilo nič slabega. Podobne pogovore sva občasno imela še nekaj mesecev. Poskrbela sem, da sem ga vsakič pazljivo poslušala.

Casey je danes srečen, občutljiv, igriv, živahen desetletnik. Ne glede na to, kaj se je takrat dogajalo, mu je pogovor očitno koristil. Naj omenim tudi, da so ga kot dojenčka pestile kolike. Pogosto sem se spraševala, ali so bile posledice težavnega privajanja temu svetu.

— JENNIFER MOORE, Niles, Michigan

Ko je moj sin Joseph štel pet let, si je zlomil roko, ko je skušal »poleteti« z vrha bratove stajice. Vstopila sem v sobo, kjer je jokal. Posadila sem ga na koleno, da bi ga porckljala, in ga vprašala: »Kaj se je zgodilo?« Začudeno me je pogledal in vprašal: »Mami, kdaj bom dobil krila nazaj?« Ko sem mu povedala, da ljudje nimamo kril, lahko pa spuščamo zmaje in letimo z letali, je bruhnil v jok in zahlipal: »Hočem jih takoj!« Lahko sem ga samo objela. Nato je pogoltnil slino, nenadoma nehal jokati, se mi zazrl naravnost v oči, in dodal: »Nič hudega, mami. Spomnim se, da mi je Bog povedal, da mi jih bo vrnil, ko bo ta naloga opravljena.«

Naj omenim svojo vnukinjo Phoebe. Ko mi je umrla mama, je bila stara štiri leta, in vsi so ji skušali pojasniti, zakaj sem žalostna. Zlezla mi je v naročje in vprašala: »Kje je superbabi?« Povedala sem ji, da je moja mama umrla in šla v nebesa. Phoebe je rekla: »Torej je z Bogom in angeli?« Odgovorila sem: »Da.« Nekaj trenutkov je razmišljala o tem, mi zlezla iz naročja, se postavila predme z rokami, oprtimi v boke, in postavila še zadnje vprašanje: »In zakaj si še vedno žalostna?« Kadar me danes občasno preplavi

žalost, se spomnim na to vprašanje in na razmišljanje vnukinje. Takoj se razvedrim.

Nekaj dni pozneje mi je spet zlezla v naročje. »Vesela sem, ker nisi več tako žalostna, babi Sue,« je rekla. »Kajti prav zdaj, ko se pogovarjava, se superbabi nemara pripravljala, da se bo vrnila kot dojenček. Veš, to je dolga beseda, ki se začne z 'R'.« Rekla sem: »Reinkarnacija?« Odvrnila je: »Tako je, točno to je rekel Bog.«

— SUSAN LOVEJOY, Coffs Harbor, Novi Južni Wales, Avstralija

Pazila sem svojo vnukinjo Kiro, ki je bila stara dobro leto. Menjala sem ji plenico, ko me je pogledala in rekla: »Rada bi šla domov.« Pojasnila sem ji, da morava počakati, da ponjo prideta mamica in očka. Ko sta starša prišla, sem povedala, kako ju je pogrešala in da je hotela domov. Njun odgovor: »Enako govori, kadar je doma.«

— MARY GUSTAFSON, Alberta, Kanada

Moj sin Michael ima PRM (pervazivno razvojno motnjo) in včasih se težko znajde v svetu. A v svojih devetih letih je že večkrat omenil Boga in nebesa. Primer: ravno predvčerajšnjim je na vsem lepem začel govoriti, kako je Bogu pomagal pri odločitvi, kdo naj bo njegova sestra, preden je prišel sem. Rekel je, da je Bog bleščeče bel, in preden se rodijo dojenčki, vanje vstavi svetlo modro svetlobo, ki je vedno v njih. Rekel je, da so vsi v nebesih mladi

kot otroci, vsepovsod je ljubezen, povsod so tudi angeli. Michaelova sposobnost izražanja vsega tega je bila osupljiva – opomnik, da je Bog vedno z njim, četudi ga ne vidi zaradi težav, s katerimi se spopada.

— TRISH SULLIVAN, Bernardsville, New Jersey

Moja družina je nastala s posvojitvami. Sin Parker Jose (PJ) je prišel iz Gvatemale, posvojen je bil pri desetih mesecih. Imel je prirojeno okvaro srca in prvi mesec so mu morali operativno odpraviti odprt arteriozni duktus, torej luknjo v srcu, ki bi se morala zapreti ob rojstvu. PJ je bil zelo dobrodušen otrok, ki ni jokal, ko so sestre in zdravniki vanj zabadali igle, mu vstavljali katetre in jemali kri. Zdravstveni delavci kar niso mogli verjeti, kako zelo je bil pripravljen sodelovati, čeprav je bil bolan. Do petega leta je prestal štiri operacije.

Moja hči Sedona – posvojili smo jo s Kitajskega – je tri leta starejša od PJ-ja. Pred spanjem sem vedno molila in prepevala z njima; ko je PJ začel čebljati kot malček, je nama s Sedono pripovedoval o nebesih. Rekel je, da je Bog zelo prijazen, in da ve, da bo zdrav, saj mu je to obljubil Bog. Govoril je o lepoti nebes, o pisanih barvah – živobarvne so bile predvsem rože. Ko nama je pripovedoval te zgodbe, ga je Sedona nejeverno gledala in krožila s prstom, kot to počnejo otroci, kadar želijo povedati, da je nekdo nor.

Po zadnji PJ-jevi operaciji srca nam je kardiolog povedal, da poseg ni v celoti uspel, saj luknje nikakor ni bilo mogoče popolnoma zapreti. Bila je v središču njegovega

srca, zato ni bilo verjetno, da bo izginila, PJ pa bo moral do konca življenja paziti, da ne bi staknil usodnega vnetja srčne mišice. Leto po zadnji operaciji je letni ehokardiogram razkril drugačno zgodbo. Zgodil se je čudež!

PJ se je spomnil, kaj mu je obljubil Bog – seveda je imel prav. Danes je zdrav trinajstletnik. Bog je dober!

— SANDI WILSON, Phoenix, Arizona

Takoj po moji vrnitvi z delavnice ob koncu tedna, na kateri sem se popolnoma potopila v Duha, mi je štiriletni vnuk zlezal v naročje. Privil se je tesno k meni, se mi zazrl v oči in zelo resno rekel: »Pozabljam, kako leteti.«

Tisti trenutek je izjemno vplival na moje življenje in nisem ga pozabila. Vnuk mi je razkril resnico o tem, od kod prihajamo in kdo dejansko smo. Nanjo v vsakdanjem vrvežu življenja na tem planetu zlahka pozabimo. Redna meditacija in molitev mi pomagata, da se spomnim, kako leteti.

— TRINA LEMBERGER, O'Fallon, Missouri

Moja Chloe, ki jih šteje štiri, govori o tem, da vidi »mrtve ljudi s svojim zadnjim očesom« – ta izraz je skovala sama. Povedala mi je, da se spomni, kako je pred rojstvom sedela v krogu s svojimi angelskimi brati in sestrami ter s svojo angelsko mamico, in žogali so se. Pravi, da jih je takrat videla zadnjič, obenem pa je žalostna, ker zelo pogreša svojo angelsko družino.

— MEGAN FARLEY TUCKER*

Moja mama je imela dva splava, preden se je rodila moja sestra. Ko je bila sestra stara tri leta, je povedala mami, da se spomni, kako se je igrala z drugima sestrama v nebesih, obenem pa je bila žalostna, ker se z njima ni mogla igrati na Zemlji, saj sta bili zelo zabavni. Mami je tudi povedala, da sta tam gor res srečni!

— AMY ELISABETH RATTIGAN, New Taipei City, Tajvan

Svoje tri otročiče sem peljala na otroški semenj v park. Med dejavnostmi je bil tudi umetniški projekt, pri katerem so na gramofon, katerega podstavek za plošče se je vrтел počasi, namestili papir, otroci pa so lahko izbrali stekleničke barv in te pršili po vrtečem se papirju. Moj triletni sin David si je izbral rumeno, modro in oranžno. Ustvaril je čudovito sončno svetlobo. Sliko mi je izročil in rekel: »To je zate, mami. To sem jaz, ko sem bil sončna svetloba z Bogom, preden sem se rodil.«

To se je zgodilo pred enaindvajsetimi leti, tista slika sončne svetlobe pa mi še danes vzame sapo, kadar se zazrem vanjo.

— LINDA SMITH, Richland, Washington

Moj sin Christian je umrl leta 1996 pri štirinajstih mesecih zaradi neodkrite redke oblike raka. Po njegovi smrti sem

splavila. Svojega sina sem v molitvi prosila, naj nama pošlje otroka, ki bo popoln za našo družino.

Leta 1997 sem spet zanosila in zdravnica mi je povedala, da je šlo za lažno nosečnost: imela sem vse simptome, srčnega utripa otroka pa niso zaznali. Zagotovila mi je, da mi ne bo treba prestati boleče dilatacije in kurataže maternice, kar me je doletelo ob zadnjem splavu. Nekaj tednov pozneje naj bi se vrnila v ordinacijo, kjer bi mi dali injekcijo, zaradi katere mi ne bi bilo treba opraviti omenjenega posega. Nekaj mi je govorilo, naj tega nikakor ne storim. Poklicala sem medicinsko sestro, ki jo poznam, in ta mi je povedala, da je pri nekaterih nosečnostih v zgodnjem obdobju težko zaznati srčni utrip ploda, priporočila pa mi je, naj nekaj tednov pozneje spet opravim sonografijo.

Z možem sva molila in sprejemala to, kar sva pojmovala kot božjo voljo. Injekcijo naj bi prejela isti dan, kot bi opravila sonografijo. Ko sva vstopila v ordinacijo, je tehnik obrnil zaslon proč od naju. Rekli so nama, naj greva k radiologu v sosednji prostor, moža pa sem prosila, naj počaka v avtomobilu. Tehnik je priporočil, naj gre mož raje z menoj. Radiolog je izvid položil na mizo in s prstom očrtal otroka – zaznal je tudi srčni utrip! Obsedela sva in jokala, saj sva se zavedala, da naj bi tisti dan prejela injekcijo. Če ne bi poslušala glasu v sebi, moje čudovite hčerke ne bi bilo tu.

V dnevni sobi sem imela fotografijo, na kateri moj mož pestuje Christiana na edini božič, ki sva ga preživel z njim. Nekega dne je moja takrat triletna hčerka pokazala na to sliko in rekla: »Poznam ga.« Povedala sem ji, da je umrl, preden se je rodila, in da ga ni nikoli spoznala. Odvrnila je: »Poznam ga iz časa, preden sem se rodila.« Zajokala sem.